

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: כהן	שם פרטי: עזיזי
------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: כהן		בלועזית COHEN
שם פרטי איתו נולדתי: עזיזי	בלועזית AZIZI	מין: ז
שנת לידה: 1934	ארץ לידה: תוניס	בלועזית ZARZIS
שם פרטי ושם משפחה של האב: שושן כהן	שם פרטי ושם נעורים של האם: לואיזה כהן	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: זרזיס	ארץ המגורים: בלועזית	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) יסודי	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: זרזיס (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		
תאריך השחרור:		
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		
שנת עליה: 1958		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה לא זוכר

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

גדלתי במשפחה דתית. אבא היה פקיד שמכר מזון בסיטונאות. למדתי בבית ספר צרפתי בזרזיס עם אחיותיי, דיברנו בעיקר ערבית ומעט צרפתית. היינו שבעה ילדים בזמן המלחמה ובהמשך עשרה (חמש בנות וחמישה בנים).

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

אני זוכר ששמענו שיש מלחמה בעיר ורצינו להתרחק. לקחנו עגלה, עזבנו את הבית וברחנו לכפר לא רחוק מידי שם היו עצי זית. קרוב שלנו היה עובד שם מספר חודשים בשנה כשהיה קטיפה והוא הזמין אותנו לשם. ברחנו כל המשפחה- ההורים והילדים וישנו שם בדירה קטנה כולנו ביחד למשך כמה ימים עד שהאנגלים נכנסו. ברח איתנו גם רב מטריפולי ואני זוכר שקראנו תהילים ביחד. חזרנו הביתה והמשכנו לחיות כפי שחינו קודם.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאח שלי מכלוף הייתה חנות לתפירה ובדים ואני עזרתי לו. למדתי בבית ספר 8 כיתות ואח"כ ביקשו שנעבור לתיכון בתוניס אבל שם היינו צריכים ללמוד בשבת וההורים שלי לא הסכימו, היינו רק שלושה יהודים בכיתה. אני זוכר שיום אחד בא איזה שליח מתנועת נוער ושכנע אותי לעלות לארץ ישראל. הייתי אז בן 18, רציתי הרפתקאה אז הסכמתי, אך בלילה שלפני היו בי חרטות ופחדתי לעזוב את המשפחה שלי. לכן ברגע האחרון החלטתי להישאר בזרזיס. את ימימה אשתי הכרתי דרך שידוך בשנת 56 בכפר בנגרדן התחתנו ובשנת 58 עלינו לארץ. בסופו של דבר המשפחה שלי עלתה לפניי לארץ והגיעה לעפולה. אני עליתי לארץ אחרון.

נא ספרי על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עלינו ארצה דרך אונייה ושהינו במרסיי במחנה קונדרינס במשך שלושה שבועות. כשהגענו לארץ חילקו אותנו לכל מיני אזורים. היה קשה, לא הכרנו את השפה וכשהגענו למעלות, רק ירדתי מהאוטובוס ואיזה מישהו אמר לי: "מה אתה עושה פה במעלות, אין עבודה, כדאי לך לברוח מפה". אמרתי לו שיעזוב אותי, לא חשבנו יותר מידי. היינו חודש במעלות, קיבלנו שתי דירות מהמדינה אך דודתה של אשתי אמרה לנו שכדאי להגיע לצפת אז עזבנו את הדירות. הגענו לצפת, שירתתי כשנתיים בהגנה אזרחית ושמרתי בתחנות אגד. לוונו כסף וקנינו חנות בעיר העתיקה וגם גרנו בה. מכרנו שם בגדים, שמיכות, גרביים, תחתונים- הכל! לאט לאט העסק שגשג ועד היום יש לנו חנות בגדים ברחוב ירושלים. יש לנו חמישה בנים, שתי בנות וחמישה עשר נכדים.

ראיון: מורן אונטרמן, צפת, אפריל 2014